

TAPANI BAGGE
& JARI EKLUND

PROSENTTIMIEHEN

BIKERIN TARINA JATKUU

PALUU

"ON SANOTTU' ETTÄ 99 PROSENTTIA
MOOTTORIPYÖRÄILIJÖISTÄ ON
LAINKUULIAISIA KANSALAISIA.
MINÄ KUULUN VIELÄKIN SIHEN
YHTEEN PROSENTTIIN."

CRIME
TIME

Tapani Bagge & Jari Eklund

Prosenttimiehen paluu

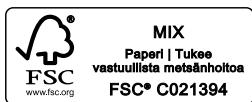
Bikerin tarina jatkuu

Helsinki

”On sanottu, että 99 prosenttia moottoripyöräilijöistä on lainkuuliaisia kansalaisia. Minä kuulun vieläkin siihen yhteen prosenttiin.”

Tämä tarina on tosi. Vain nimiä ja yksityiskohtia on muutettu sekä viattomien että viallisten suojelemiseksi.

Copyright © Tapani Bagge, Jari Eklund ja Docendo 2024
Kannen ulkoasu Mika Wist
Taitto Noora Ohvo

Lainaus Leevi and the Leavingsin kappaleesta 1963 – viisitoista vuotta myöhemmin. Sanat: Gösta Sundqvist. Copyright © Love Kustannus Oy

ISBN 978-952-382-722-6
Painettu EU:ssa

SISÄLTÖ

9	Mihin helvettiin olen taas päätenyt mukaan? Kesäkuu 2009
	IRTI VANHASTA
13	Kaksi vuotta aiemmin: 4.8.2007
13	Lähtö
17	Kaksi vanhaa Jaria
23	Yksin
29	Mihin mennä, kun ei ole paikkaa mihin mennä?
31	Keravalta Pirkkalaan
35	Eurooppa kutsuu
39	Jari of Finland
44	Letukka
49	Opintoja
54	Keikka Tornioon
57	Raadon haju
	MAAHANMUUTTAJA
64	Tornio-Haaparanta ja Uma
68	Seskarö
72	Rantahipit
82	Miehen on luotettava käsiinsä
86	Autopommi
89	Saattue Seskaröön
96	Rautaristin varjossa
102	Jäähyväiset aseille 1
108	Jäähyväiset aseille 2
114	Maahantulokeskukseen?
	UUSI HEIMO
119	Kiinteistösijoittaja Eklund från Haparanda
123	Strömfors
128	Peli laajenee
132	Allu

- 137 Elämää heimossa
142 Viha
149 Kolme korttia
151 Hääkuvaaja
155 Kuolema
156 Hautajaiset
159 Prosenttimies
162 Ajo pohjoiseen

REISSUMIES

- 165 Pohjoisen viima
170 Muistot
174 Seskarön hautausmaa
176 Remu ja Hurriganes
179 Aamu heppatilalla
187 Tallipoika
191 Mulle
196 Raggarit – ruotsalaista kulttuuriperintöä
200 Old Time Cruisers MK, Chapter Kerava
203 Jönssonligan Cruisers
205 Bar Häng
209 Julie baby!
215 Loiva lasku
217 Ruutuvihkoja, prätkä ja C-kasetteja
221 Pelkokerroin
227 Rude
233 Kävelevä käsikranaatti
238 Tyly ja karkea
241 Ole varovainen!

ROCKER ITALIANO

- 243 Wot? No bike?
246 Rockerit ja modit
249 Rocker Style
251 Rockers Klan
256 Pastaa, pizzaa ja kulttuuria

- 258 Häät
262 Cafe racereita
267 Jari Barbaari
269 Pommi
274 Division Finland
281 Uusia ihmisiä
285 Taakse jääneet askeleet

SYVÄÄN PÄÄTYYN

- 289 Veri ja kunnia
295 Mussolinin lasten lapset
299 Roomalaistervehdys
303 Carlo
310 Vainoharhoja ja erikoisjoukkoja
315 Le Mans
319 Kuin italialainen nainen
322 Punavalkoinen Guzzi
327 Kutsu
331 Matkalla hiljaisuuteen
336 Hiljaisuus
341 Aamupuhe
345 Kuinka käyttää veistä oikein
349 Toimintapäivä
352 Päätöspäivä
357 Helvetti soikoon tätä maailmaa
361 Viimeinen kortti
363 Paluulento

Mihin helvettiin olen taas päätenyt mukaan?

Kesäkuu 2009

Takorautainen teräskoukku kantoi hyvin niiteillä ja metallilevyillä vahvistetun kerholiivin painon. Sateen ja maantiepölyn kuluttamaan mustaan nahkaan ommellut kangasmerkit olivat haalistuneet, pienimmät lähes tunnistamattomiksi. Selkäpuolelle sijoittuvista kaarimerkeistä erottuivat hopeanvärisellä langalla kirjaillut sanat *Rockers Klan*. Ne oli brodeerattu mustaan pohjaan kirjaintyyppillä, jota saksalaiset SS-joukot käyttivät tunnuksissaan toisen maailmansodan aikana.

Koukku sijaitsi värikästä elämää nähneen hotellihuoneen seinässä. Hätauuloskäynnistä ja viranomaisten numeroista kertovan italiankielisen kyltin alla huoneen ulko-oven vieressä tönötti naisellisen punainen matkalaukku ja sen vieressä harmaa merimiessäkki. Korkkarit ja bootsit olivat vielä löytäneet paikkansa vaatenaulakon alta, mutta sen jälkeen kontrolli oli näköjään pettänyt. Vaatteita lojui siellä täällä lattialla ja pöydillä. Sohvan selkänojalta osui silmiin mustat pitsikoristeiset rintsikat.

Olin Pohjois-Italiassa, tarkemmin sanottuna Trentossa. Tällä kertaa olin päässyt perille itävaltalaiskerhon mem-

berin kyydissä. Hän nappasi meidät mukaansa Milanosta Malpensas lentokentältä. Hiljainen kaveri ajoi viininpunaisella kolmilitraisella Alfa-Romeollaan kuten Rockers Klanin kundit yleensä prätkillään, renkaat ulvoen ja kone huutaen.

Itävaltalaisella oli ollut tavoitteena paahtaa 250 kilometrin matka Milanosta Trentoon alle kahdessa ja puolessa tunnissa, jotta olisimme päivällisaikaan perillä. Suunnitelma vaikutti helpolta toteuttaa niin kauan kuin pysyimme maaseutua halkovalla E45:lla. Mutta 300-heppaisesta kulkuneuvosta huolimatta tavoite alkoi tuntua haastavalta heti, kun olimme kääntyneet pohjoisen vuoristoon vievälle kaapelille ja mutkaiselle tielle. Auto kallisteli puolelta toiselle, nopeita kiihdytyksiä seurasivat nopeat jarrutukset.

Kuskin keskittyessä ajamiseen rauhoittelin takapenkillä istuvaa Umaa kertomalla niitä näitä Trentosta, joka sijaitsee laaksossa kaksi kilometriä korkeiden vuorten keskellä. Olin ajellut prätkällä näiden vuorten kupeilla kulkevia teitä, joten osasin kuvailla sieltä maisemia ja mainita nimeltä muutaman järvenkin. Kerroin myös, että Trento tunnetaan Pohjois-Italian talouselämän ja politiikan keskuksena.

Kolmasosa Trenton päättäjistä kuului fasistisista juuristaan tunnettuun äärioikeistolaiseen Italian veljet -puolueeseen. Kaupungissa asui myös kansainvälisen Rockers Klan -kerhon johto, ja heitä tapaamassa nyt olimme.

Jätin kertomatta Umalle, että Klanin memberit olivat vihaisia minulle. Pitikö raahata nainen Italiaan? Hänen kanssaan ehtisin kyllä kotimaassakin pelehtii, täällä meillä olisi tehtäviä ja palavereita miesten kesken. Naisten viihdyttämiseksi ei jäisi aikaa.

Olin hieman ihmeissäni jätkien kiukuttelusta. Ei näissä kuvioissa pitänyt olla mitään niin vakavaa, että se estäisi seuralaisen mukana kulkemisen. Klan ei ollut outlaw-bike-

rien kerho. Olimme rokkareita. Palavereissakin oli enemmän nostettu maljoja kuin kiristely hampaita. Suunniteltu rock'n'roll-bileitä, puhuttu bändeistä ja otettu bisseä. Selasta kevyttä tämä oli, kuin olisin eläkkeellä ollut.

En jaksanut ajatella kerhon politiikkaa enempää. Nyt olin tässä, trentolaisessa hotellihuoneessa. Sihautin sivupöydälle jääneen kaljatölkin auki ja painoin Walkmanista biisin pyörimään. Tuttu soundi sai heti vereni kiertämään. *Rockabilly Boogie* on mielestäni Robert Gordonin tiukimpia vetoja. Biisin intensiivisesti eteenpäin vievä rytmi tempaisi minut jonnekin tiedostavan ja tiedostamattoman väli-tilaan.

Havahduin valtavaan jysähdykseen. Pian alkoi kuulua huutoa, juoksuaskeleita ja hälytysajoneuvojen ääniä. Mielestäni kävi joitakin ajatuksia aiemmilta biker-vuosilta, mutta eihän tämä voinut mitenkään liittyä Klaniin. Me olimme nyt Italiassa. Olimme majoittuneet kansainvälisen rokkari-
porukan kanssa viihtyisään vuoristokaupungin hotelliin ja vietimme kaikessa rauhassa siestaa.

Puhelimen soittoaäni tunkeutui tajuntaani. Tempaisin Walkmanin napit korvistani. Mitä nyt?

– Jari, heti ylös ja ulos! Pommi! Joku heitti tänne pommin! italialaisen rokkariporukan presidentti selitti kiivaasti puhelimessa. Hän puhui puoliksi italiaa, puoliksi englantia.

Pressa ilmoitti odottavansa minua hotellin käytävällä.

Vilkaisin Umaa, joka viimeisteli mustissa pikkareissa meikkaustaan, ja siirryin sanaakaan sanomatta käytävän puolelle. Kerhon asiat kuuluvat vain kerhoon kuuluville.

– *Merde!* Kuka helvetti tänne nyt pommin heittäisi? ihmettelin. – Mehän vain rokkaillaan.

Sisiliasta kotoisin oleva päällikkö Emilio katseli minua hymyilemättä.

- Venäläiset.
- Täh? En ole nähnyt memberien bileissä yhtään venäläistä.
- Jari. Meidän täytyy puhua, pomo sanoi.
- Puhua? Mistä?
- Mihin helvettiin olin taas päätynyt mukaan?

IRTI VANHASTA

Kaksi vuotta aiemmin: 4.8.2007

Lähtö

Heinäkuun neljäs on Yhdysvaltain kansallispäivä. Se on myös Kalifornian Hollisterin mellakan vuosipäivä. Hollisterin tapahtumien jälkeen moottoripyöräilijät jaoteltiin kunniallisiin ja lainkuuliaisiin kansalaisiin, joita oli 99 prosenttia kaikista, ja yhteen prosenttiin kunnottomia outlaw-bikereita. Jälkimmäisiin minäkin kuului.

Hollisterin mellakan vuosipäivänä 2001 avasin haulikolla tulen hyökkääjiä kohti keravalaisen bikerkerhon tallin pihassa Savion Klondyke-talon naapurissa, kuten kerroin *Prosenttimies*-kirjassa. Tasan kuusi vuotta ja yksi kuukausi myöhemmin kävelin toiseksi viimeistä kertaa ylös kerhotalon mäkeä.

Sattumaako? Tuskin.

Oli kuiva aurinkoinen kesäpäivä. Kerhorakennuksen vanhat punatiiliset seinät ja kolmet harmaat pariovet hohkasivat kuumuutta hiekkapihalle. Siihen nostettiin usein tuolit, joissa löhöiltiin ja siemailtiin bisseä, vietettiin aikaa.

Mäkeä noustessani panin merkille rastaanpoikaset, jotka piipittivät heinikossa pihatien varressa. Ne hyppivät ja räpyttelivät siipiään, viittä vaille valmiina jättämään pesän.

Kävelin sivuovesta suoraan sisään. Kerholla oli pääovi, josta kulkivat mahdolliset vieraat, mutta oma väki käytti sivuovea. Katselin kaikkea tavallista tarkemmin.

Kerhon tiloissa oli aiemmin majoillut vanhoja brittiläisiä urheiluautoja sivubisneksenään korjaillut kolmikko. Siellä oli laitettu kuntoon sellaisia automerkkejä kuin MG, Triumph, Austin-Healey ja Lotus. Ne laitteet olivat oman aikansa käsityötaidon näytteitä, mutta teknisesti melko heikkolaatuisia. Korjattavaa riitti.

Kun prätäkäkerhomme oli saanut tilat käyttöönsä, olimme maalanneet lattian harmaaksi ja kalkinneet seinät valkoisiksi. Vanha verstaas oli jaettu petsatuilla puisilla väliseinillä baariksi, toimistoksi, makuutilaksi ja keittiöksi. Oli myös talli, jossa säilytettiin prätkiä, mutta työkaluja siellä ei juuri näkynyt. Pyöriä ei siellä rakennettu eikä paljon korjattukaan. Tämä ei ollut sellainen kerho.

Kävin tilat läpi ja ripustin nahkaliivini keittiön koukuun. Olin jo hoitanut asiani selviksi kerhon sekryn eli sihteerin kanssa ja myynyt prätkäni pois. Tiesin olevani joka suhteessa sujut kerhon kanssa.

Pressa tuli vastaani baarista toimistoon johtavalla käytävällä. Se oli sanaton kohtaaminen. Halattiin pitkään. Sitten lähdin menemään samaa tietä kuin olin tullutkin, taakseni katsomatta.

Muutama päivä sitten olin kerännyt tavarani kerholta, mutta nyt huomasin makuutilojen hyllyssä *Syntyneet rokkaamaan* -kirjani. Kustansin sen itse vuonna 1998. Aiempina vuosina Kopteri-moottoripyörälehdessä työskennellessäni olin oppinut kirjapainotekniikasta ja julkaisun rahoittamisesta sen verran, etten kokenut tarvitsevani ulkopuolista apua tuotantoon. Tein sen minkä osasin ja kirjoitin aiheesta, josta jotain ymmärsin. Kirjani oli täynnä valokuvia ja jut-

tuja rock'n'roll-skenestä, ja oli siinä vähän rocker- ja bikerjuttujakin.

Kirja ilmestyi biker-pöhinän keskellä. Se oli minulle iso juttu myös taloudellisesti. Se meni hyvin kaupaksi. Olin painattanut sen digipainossa, joten lisäpainoksia oli helppo ottaa.

Syntyneet rokkaamaan -kirjassa oli jotakin samaa kuin jonkin bändin ekassa sinkussa. Se oli vilpittömästi tehtyä matskua. Vedin sen kerralla purkkiin ilman ulkopuolista oikolukijaa tai mitään muutakaan apua. Teknisesti se oli tuotettu ihan päin vittua, mutta sillä ei ollut mitään väliä. Se oli minun rock'n'roll-biisini. Näin jälkepäin en tiedä, pitäisikö sille itkeä vai nauraa. Ehkä molempia.

WSOY:n alamerkillä Johnny Kniga kirjasta tehtiin 2003 sivistyneempi versio nimellä *Tiger Twist*. Södikalla minua kutsuttiin rosvopäälliköksi. Kustantamossa tiedettiin bikerkuvioistani ja oltiin huolissaan, pysyisinkö hengissä kirjan ilmestymiseen saakka. Jälkepäin sillä ei kuulemma olisi enää niin väliä. Kuolemani voisi jopa lisätä myyntiä.

Touhu oli ajoittain melko ristiriitaista. Kirja vei haastatteluihin maakuntalehtiä, paikallisradioita ja Tekniikan Maailmaa myöten. Olin paljon näkyvillä, mikä sopi huonosti yhteen biker-elämän kanssa. Joka paikkaan kuljin kerhon värit ylläni, aina Turun ja Helsingin kirjamessulavoja myöten.

Kerhon pressakin oli katsellut kirjaani, sitä alkuperäistä versiota. Hän sanoi lukeneensa kohdan sieltä ja toisen täältä, mutta heittäneensä sitten kirjan kerhon hyllyyn. Minulle hän sanoi silloin, että näillä rock'n'roll-jutuilla ei ole mitään tekemistä kerhon kanssa.

– Täällä kerhossa on merkitystä vain sillä, mitä sä oot tässä hetkessä. Täällä ei puhu sanat, vaan teot.

Ne sanat jäivät soimaan päässäni. Soivat varmaan sinäkin hetkenä, kun nappasin kirjan kerhon hyllystä mukaani.

Bileissä kulkiessani olin nähnyt *Syntyneet rokkaamaan* monen kerhon hyllyssä. Muutaman isonkin kerhon, mikä lämmitti mieltä. Julkaisutilaisuudessa oli miehiä kahdesta outlaw-kerhosta. Valtiolle kirjaa tilattiin myös, ja sain kiven sisältä hyvää palautetta siitä.

Nyt jätin kerhon taakseni. Toivoin, että sekin jättäisi minut.

BIKERIN TARINA JATKUU!

Kesällä 2009 Jari Eklund matkusti kansainväliseen rokkaritapahtumaan Italiaan. Kesken juhlavalmistelujen vuoristohotellissa räjähti pommi. Kohteena oli Rockers Klan, johon Jarikin kuului.

Vain kaksi vuotta aiemmin Eklund oli jättänyt taakseen rikolliseksi leimatun moottoripyöräjengin, koska ei löytänyt sieltä etsimäänsä. Miten tässä näin oli päässyt käymään, että taas oltiin sodan partaalla?

Loppukesästä 2007 Eklund oli pudonnut tyhjän päälle. Koko aikuisikänsä hän oli näyttänyt keskisormea keskiluokkaiselle yhteiskunnalle, katsellut sitä lasin läpi vastakulttuurin puolelta. Nyt hän oli ihmisten keskellä yksin ja haki paikkaansa kuoleman seurattessa kannoilla.

Matkallaan Eklund ajoi ratakireäksi viritetyllä Triumph Speedmasterilla, vanhoilla jenkkiautoilla ja lopulta Italiassa cafe raceriksi rakennetulla Moto-Guzzilla. Hän ajelehti Suomen ja Ruotsin välillä, etsi omaa heimoaan rokkarien ja raggarien parista, kokeili valokuvauksen opiskelua, ammattikuvaajan työtä ja kiinteistökeinottelua. Tutustui kansainväliseen hippyyhteisöön, romaneihin ja ardennienhevosiin.

Koko ajan rinnalla kulki yhteys Italiaan, ja se johti lopulta Rockers Klanin päällystöön. Vuotta myöhemmin Eklund löysi itsensä kansainvälisen äärioikeistoporukan paholaisen reititistä opettelemassa hiljentymistä ja terrorismitaitoja.

Kolmessa vuodessa Eklund ehti kokea enemmän kuin kolme keskivertokansalaista elinikäänään. Mihin Eklund päätyi? Löytyikö oikea tie?

Tapani Bagge ja Jari Eklund ovat aiemmin julkaisseet yhdessä kirjat *Prosenttimies – Bikerin tarina* (2022) sekä *Teddy, Aikka ja Alpo – Alpo Hakalan musiikki ja elämä 1957–2021* (2023). Niiden lisäksi Bagge tunnetaan dekkareistaan.

DOCENDO

9 789523 827226